

отъ вжже. Погледнахъ нагоре и видѣхъ по всички дървета малки колибки, скрити въ гжститѣ листа.

Дадохъ ми знакъ да се покача по стълбата и влѣза въ кжщичката. Нѣмаше какво да правя, изпълнихъ заповѣдта имъ. Скоро тѣ издърпаха вжжената стълба и азъ се намѣрихъ хванатъ въ клетка. Понеже бѣхъ много изморенъ, веднага заспахъ.

Когато се събудихъ, видѣхъ наведена надъ менъ една стара и безобразна баба. Съ движение ѝ показъ, че искамъ да слѣза. Но тя поклати глава и азъ разбрахъ, че трѣбва да остана на дървото.

Взехъ да наблюдавамъ, какво става наоколо ми. Дивацитѣ тичаха голи по гжстата калъ край брѣга, търкаляха се, кжпѣха се, трияха се единъ другъ.

Вечеръта бабата се прехвърли като маймуна отъ съседнитѣ дървета при менъ и ми донесе храна.

Това положение трая 3—4 дни. Една нощъ бабата пакъ бѣше дошла при менъ, безъ да я осетя. Когато се събудихъ, тя ми пипаше ржцетѣ и краката и клатѣше одобрително глава. Разбрахъ, какво ме чака. Очевидно, тѣ искаха да ме охранятъ, да затлъстѣя и да ме изядатъ. Страшно се уплашихъ. Взехъ да мисля, какъ да избѣгамъ.

Една нощъ сполучихъ съ хитрость да слѣза долу и когато се отдалечихъ незабелязано, хукнахъ да бѣгамъ.

Отново трѣбваше да се провирамъ изъ гжсталацитѣ на буйната и непроходима гора. Колко дни съмъ се скиталъ не знамъ, но ето че стигнахъ пакъ водитѣ на голѣмата рѣка. Тръгнахъ по брѣга ѝ уморенъ и измжченъ отъ гладъ.

Най-после стигнахъ въ селото, дѣто бѣхъ оставилъ другитѣ си хора.

Следъ нѣколко дни се завърна, окървавенъ и издрасканъ и Жаанъ, който билъ сжщо хванатъ отъ маймунообразнитѣ диваци и едва се спасилъ.

Добромирко.